

ХАРЛАН ЕЛИСЪН ПОКЛОНЕНИЕ

Превод от английски: Деница Минчева, 2016

chitanka.info

Знай своето място!

Отне почти година да изберат Хърбър. Година на налудничави спекулации, на безкрайни нови възможности, на растяща гордост от факта, че човечеството е намерило своето място в челните редици на Вселенската Общност. Това беше годината след като Вселенските Господари се стрелнаха в земната атмосфера и излъчиха съобщението си.

Те се появиха изневиделица. Космическият им кораб, обгърнат в златно сияние, дълъг повече от сто и шестдесет километра, ясно различим на фона на слънчевия диск се спусна и без всякакви церемонии демонстрира на всеки мъж, жена и дете на планетата, че пришълците действително владееха Вселената.

Направиха така, че да завали. После спряха дъжда. Произведоха небесни дъги, а после ги заличиха с големи буреносни облаци. Издигнаха потопени континенти. Изравниха планини. Отвориха процеп до магменото ядро на планетата. Накараха безмълвните скалисти отломки да се носят в почти пълна безтегловност и издигнаха безумно красиви скулптури. Накараха всеки жител на Земята да спре като закован, отложиха дори смъртта и заглушиха всеки друг звук на планетата, за да предадат съобщението си телепатично на хиляди езици и диалекти.

Съобщението гласеше просто: „Изпратете ни представител от Земята.“

Някои учени обаче получиха малко повече информация. На тях им бяха дадени подробни инструкции за построяването на апарат, който Господарите наричаха „опакосмически^[1] кораб“. Други учени пък получиха указания за местоположението на Центъра — родния свят на Господарите, намиращ се далеч отвъд безбройни светлинни години и неизброими галактики.

И така, опакосмическият кораб беше построен. Сега, след като знаеха как, принципите им се сториха съвсем прости.

Но кого щяха да изпратят? Великите мъже и жени, които размишляваха над този въпрос, разбираха каква огромна отговорност

щеше да понесе посланикът. Изборът се оказа отчайващо труден и далеч отвъд техните способности, затова накрая беше решено, че е опасно такова сложно решение да се оставя в ръцете на най-обикновени човеци. Затова със задачата бяха натоварени машините.

Свързаха Марк ХХХ, УинКомпВак, Водния мислител, супер компютъра Брогнагов и още хиляди по-дребни изкуствени интелекта чрез мрежата Санедрин и въведоха въпросите, подготвени от триста петдесет и петимата най-добри програмисти в света.

Основната програма съдържаше разнообразни фактори и екстраполации, които създаваха повече от шестнадесет милиарда променливи. Дори с компютърната мощ на световния мегаум бяха нужни седем месеца само, за да се установят параметрите на уравнението. Минаха още четири месеца и шестнадесет дни, преди да бъде посочено името на Уилсън Хърбър.

От всички милиарди обитатели на планетата, *само* Уилсън Хърбър притежаваше всички необходими качества, за да представлява Земята пред Вселенските Господари.

Хората, които отидоха да го потърсят в усамотеното му планинско убежище, първоначално бяха посрещнати със заплахи за изкормване, ако веднага не се махнат и не го оставят на мира! За щастие, чрез логични доводи — и с помощта на безкрайно сложните и деликатно намекнати заплахи, отправени от цял един свят — успяха да накарат бившият държавник да размисли.

Хърбър беше, без всякакво съмнение, най-богатият човек на света. Картелът, който беше изградил през първите шестдесет години от живота си, все още беше активен, макар и да се управляваше от мениджъри, техници и изпълнителни директори, обвързани с него чрез тайни и често ужасяващи факти, описани в досиета, прибрани в сейф, чието местоположение беше известно само на стареца. Като същинска паяжина организацията на Уилсън Хърбър покриваше всяка възможна дейност и услуга, извличаше ползи от всяка суровина или стока, която някой би счел за ценна, и контролираше, поне отчасти, мислите и действията на всяко интелигентно създание на планетата всеки един ден. Неописуемо богат, невъобразимо могъщ, мъдър с онази безгрижна мъдрост, позната само на човек, който има всичко, Уилсън Хърбър беше настроил механизмите на корпоративната си машина идеално и я беше предал в ръцете на простосмъртни служители, а самият той беше

пренасочил вниманието си към Световния федерален съвет, където беше служил като омбудсман десет години. След това беше заел поста Координатор на Федерацията и беше прекарал още десет години в служба на най-достойния от всички господари — човечеството.

Пет години преди появата на златния космически кораб, на възраст осемдесет и пет години, което се явяваше средна възраст в ерата на ДНК-манипулациите, неутрализиращи стареенето, Уилсън Хърбър се беше оттеглил в пълно усамотение.

Все пак, логичните доводи и умелите заплахи успяха да върнат най-мъдрия, най-богатия, най-могъщия и най-лукав човек в света обратно в Съвета. Или поне така си мислеха онези, които му бяха отправили заплахите.

— Ще поема тази роля — обяви той пред Координатора, събраните омбудсмани и Федералния съвет. — Ще отида и ще им покажа, че сме готови да се присъединим към тях.

Въпреки дълголетието, заложенено в неговото ДНК, той беше отказал всякакви козметични процедури и в резултат приличаше на спаружено джудже с рядка сива коса и кожа като на мумия. Очите му сякаш бяха стъклени, брадичката му, остра като кинжал.

— Очакваме да положите солидна основа за бъдещи взаимоотношения с техните висши институции — прогърмя величественият глас на Координатора. — Уверете ги, че сме готови да вървим ръка за ръка с тях, като равни.

— Докато научим всичко, на което могат да ни научат, след което ще ги узурпираме и ще им отнемем превъзходството, естествено.

Световното излъчване на церемонията вървеше с три секунди закъснение. В този момент сигналът замръзна преди последната реплика и светът не чу думите му. Нито пък видя как, след моментно объркване под хищния поглед на Хърбър, Координаторът разтегли устни в лисича усмивка, сви рамене и се съгласи.

— Вие знаете най-добре, сър.

Както винаги, Уилсън Хърбър беше уцелил директно в сърцето на човешката природа, сърцето на мисията и на възникналия проблем.

Той напусна залата усмихнат. Веднъж уцелил сърцето, всичко, което му оставаше, беше да го стисне здраво, докато изцеди и последната капка кръв или го спука като балон.

Родната планета на Вселенските Господари бавно изплува от опакомоса. Тя искреше като капка роса в тревата, образът ѝ ту избледняваше, ту се избистряше и накрая се изчисти. Изумително! Вселенските Господари бяха постигнали пълен контрол над времето и пространството и бяха измислили абсолютната, идеална защита за родния си свят — той се намираще отчасти в нормалния и отчасти в опаковия космос. Цялата планета съществуваше в промеждутъка между двата и беше в пълна безопасност — хем беше там, хем я нямаше.

Хърбър, удобно настанен в пътническото кресло, седеше до капитан Арнанд Сингх и наблюдаваше блещукащия свят, който се въртеше под кораба им.

— Изглежда по-внушително от очакваното, не е ли така, капитане?

Мюсюлманинът кимна. Той беше едър мъж, но оставяше впечатление на компактност и ефективност. И благородство.

— Сякаш сме на поклонение, господин Хърбър.

— За какво поклонение говориш?

— Преди много години моите хора са правели поклонения, като са пътували до свещения град Мека. И ето че ние двамата сме първите хора, които правят поклонение до новата Мека...

Хърбър го прекъсна.

— Я слушай, старче, запомни едно: *ние* сме избраната раса, Земята е в центъра на всичко, *каквото* и да си мислят те. Ние не падаме по-долу от тях, а вероятно сме и по-добри — по-бързи, по-силни, по-умни. И на тях това им е ясно, слушай какво ти казвам. Иначе защо им беше да идват да ни търсят? Те потърсиха *нас*, нали така? Те ни поканиха, а не обратното. Тъй че избий си тия раболепни идеи за поклонение от главата и бъди горд. Дошли сме да установим дипломатически отношения и ще им покажем как се прави.

Сингх не отговори, само едва доловимо се усмихна. Каква дързост притежаваше старецът. Те бяха първите човешки същества, които щяха да се срещнат с Господарите, а Хърбър се държеше, сякаш това е рутинно бизнес пътуване до чуждестранно посолство в Нови Бостън.

Всичко това остана на заден план в ума му, когато откъм контролния панел се чу сигналът за преминаване обратно в нормалния космос.

Дипломатическият кораб на Хърбър се спусна през многоцветните слоеве на опакосмоса и рязко премина в нормалното време-пространство.

В нормалния космос, планетата изглеждаше още по-внушителна.

Дванадесет километра високи сгради, оцветени в деликатни пастелни форми се протягаха към небето. Огромни кораби се носеха между петте основни континента. Изкуствени слънца осветяваха дълбоки каньони. Интелигентни риби пренасяха товари през световния океан. Небето беше осветено от дълги приглушени светлинни лъчи.

— Толкова много ще можем да научим от тези същества, Сингх — каза Хърбър тихо, сякаш в благоговение. Изпитото му сбръчкано лице придоби познато изражение на замислено очакване. — Формата се определя от функцията — тихо произнесе той една малка мантра. — Всички тези приказки за господари и Господари... ще я видим тая работа...

Хърбър вдигна излъчвателя пред лицето си. С присвити очи и разтеглена в гримаса уста той наблюдаваше един аспект от познанието на Господарите, който сам по себе си би могъл да разруши целия му картел: огромните кораби, пренасящи товари в небето на този свят, изчезваха от погледа за миг и се появяваха веднага далече от началната си точка. Телепортация на стоки. Когато проговори, в гласа му се усещаше напрежение.

— Ние сме посланици от Земята. Тук сме, за да ви предложим нашата дружба и цялото познание на човечеството. Надяваме се, че всичко е наред с нашите приятели от златния свят. Идваме в дух на равнопоставеност и очакваме инструкции за кацане.

Те зачакаха. Хърбър попиваше всичко с жаден поглед. Сингх му посочи космодрума — огромна, осемдесеткилометрова зона с гигантски товарни докове, златисти кораби, обърнати към небесата, както и стотици чуждоземни кораби от различни светове. Капитанът бавно се спусна към космодрума.

Отговорът се върна, вече преведен на английски за тях. Той изпълни кабината на кораба, който беше построен съгласно технологията, предоставена от Господарите на човечеството, за да могат тези двама души да прекосят безкрая и да се срещнат с тях като равни:

Моля, заобиколете през задния вход. Моля, заобиколете през задния вход. Моля, заобиколете...

[1] В оригинала на произведението авторът е използвал думата „inverspace“, най-вероятно производна от „inverse space“ — (от англ.) обратен или обърнат наопаки космос. — Бел. moosehead ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.